

Cześć,

Mam na imię Basia, studiuje Wzornictwo na IV roku, za to cały III rok spędziłam we Włoszech ucząc się w Politecnico di Torino w ramach Programu Erasmus. Skąd taki pomysł? Usłyszałam historie i przygody znajomych, którzy byli na takich wyjazdach, pomyślałam: „czemu nie?”. Teraz opowiem Wam moją historię.

Program Erasmus to przede wszystkim ludzie, tacy jak my. To nic, że nie mówimy takim samym językiem, że mamy inne zwyczaje, kulturę czy jedzenie. Nie ma barier, nie ma przeszkód, by razem się uczyć, mieszkać i bawić się. W końcu chodzi o to, by mieć niezapomniane przeżycia, by otworzyć się na świat i czerpać z niego garściami. Nie da się tego nauczyć inaczej niż w praktyce. Więc rzuciłam się na głęboką wodę. Nowy kraj i ludzie, nie byłam pewna, czy dam radę to wszystko ogarnąć. Nie powiem, że się nie bałam przed wyjazdem, ale bałam się i to jeszcze jak! Ale byłam też podekscytowana, chciałam się sprawdzić, zobaczyć czy dam radę, otworzyć się. Studenci z innych krajów nie byli wcale inni niż ja, każdy szukał nowych znajomości, był otwarty i serdeczny. Na początku pojechałam do Sieny (dla fanów Jamesa Bonda, to tam, gdzie były kręcone pierwsze sceny Quantum of Solace). Piękne miasto! Byłam tam na **kursie językowym EILC**, w końcu pojechałam do Włoch, a po włosku potrafiłam powiedzieć tylko „buongiorno”. Był to bardzo intensywny kurs i bardzo wiele się nauczyłam. Nie ja jedna nie miałam podstaw włoskiego, ale mój program studiów miał być po angielsku, a byli też tacy w mojej grupie, którzy mieli zamiar studiować po włosku. Z tego co wiem udało im się, zaliczyli semestr czy rok i z bardzo dobrą znajomością języka włoskiego wrócili szczęśliwi do domów. Było tam ok. 120 studentów z całej Europy i wszyscy wieczorami chodziliśmy na Piazza del Campo by zakończyć kolejny słoneczny dzień z kawałkiem pizzy i winem w ręku. Nie obeszło się też bez wycieczek po okolicy, do zabytkowych miast, parków narodowych i nad morze.

Po kursie, z dyplomem w ręku pojechałam do Bielli, kampusu Politechniki Turyńskiej, gdzie miałam studiować, po drodze zahaczając o Florencję. Biella okazała się małym miasteczkiem w górach, znanym jako włoskie zagłębienie przemysłu tekstylnego. Kampus nowy, niewielki, ukierunkowany na studentów zagranicznych w normalnym toku studiów. Jak w Sienie poznałam mnóstwo ludzi z całej Europy tak tu, głównie z Azji. Pakistan, Chiny, Armenia, Bangladesz, Ghana, Indie, Filipiny i inne, ludzie z tych krajów, tak dla nas dalekich, okazali się otwarci i niezwykle interesujący. Razem się uczyliśmy, **jeździliśmy na wycieczki i imprezowaliśmy**.

Co do uczelni, zajęcia miałam oczywiście inne niż u nas, jak to w życiu, niektóre lepsze, niektóre gorsze. Fajne były wycieczki do fabryk, gdzie mogliśmy zobaczyć całą produkcję od włókna do tkaniny, dzianiny czy włókniny. Robiłam projekt o komforcie koszulek sportowych i jako wolontariusz pociłam się w nich na rowerku stacjonarnym. Za to do tej pory nie wiem jak się robi programy komputerowe w Visual Basic for applications, ale jakoś się tym nie przejmuję.

Z początku wraz z koleżanką **mieszkałyśmy w akademiku**. Mały schludny pokój, dla dwóch osób, wszystko w jednym, kuchnia, sypialnia i pokój do pracy, na szczęście łazienka była oddzielna. Oczywiście były też salony i kuchnie wspólne, ale ja za nimi nie przepadałam. Z takich miejsc to korzystałam tylko z pralni i piwnicy gdzie robiliśmy imprezy. W drugim semestrze wynajęłyśmy mieszkanie, wtedy już było cudownie, całkiem inny komfort życia.

Kuchnia włoska jest tak dobra jak się o niej mówi, jeśli oczywiście się umie ją przyrządzić. Makaron i wino było tanie, reszta w porównaniu do polskich cen niekoniecznie. W Sienie korzystałam ze

stołówki, z kartą studencką miałam zniżkę, jedzenie było dobre i opłacało się. W Bielli wraz z współlokatorką gotowałyśmy same. Na pytanie: „Co dziś na obiad?” odpowiedź była prosta: „Dziś pasta, jutro makaron, a pojutrze dla odmiany kluski”.

Stypendium! Zapomniałabym. Nie myśleliście chyba, że za wszystko płaciłyśmy same? Oczywiście, że nie! Erasmusom przyznaje się stypendium w euro, kwota zależy od kraju do którego się jedzie. Przeważnie wystarcza ono na pokrycie opłat związanych z mieszkaniem, trochę trzeba dorzucić od siebie, ale jak się jest oszczędnym to daje się radę. Ja poradziłam sobie z tym tak, że przed wyjazdem pracowałam i zaoszczędziłam pewną sumę, a są tacy, którzy szukają sobie dorywczej pracy na wyjeździe, lub inni którym pomagają rodzice (ale w Polsce i tak by was karmili, więc co za różnica?).

Warto, bo żyjesz swoim życiem, a mamy je tylko jedno.

Co z tego mam?

Międzynarodowych przyjaciół, niesamowite wspomnienia (w wydaniu ok. 20GB zdjęć), nowe doświadczenia i wiedzę, otwartość na świat i ludzi, certyfikat z języka, większą pewność siebie.

Czy warto?

Gdybym mogła pojechać jeszcze raz, już bym pakowała walizki.